

GENERAL SIR
BADEN
POWELL
MINE

OPLEVELSER SOM SPION

KØBENHAVN 1915 : ERSLEV & HASSELBALCH

Grube Lund

MINE OPLEVELSER SOM SPION

AF

LIEUT.-GENERAL, SIR R. S. S. BADEN-POWELL

AUTORISERET OVERSÆTTELSE VED
C. LEMBCKE

KØBENHAVN 1915

ERSLEV & HASSELBALCHS FORLAG
FOR NORGE SCHELIGS BOGHANDEL KRISTIANIA

FORORD

Generalløjtnant Sir Robert Stephenson Smyth Baden-Powell er født den 22. Febr. 1857.

I 1875 udnævntes B.-P. til Løjtnant ved det 13. Husarregiment og forrettede med dette Tjeneste i Indien, Afghanistan og Syd-Afrika. Det sidstnævnte Sted udmærkede han sig ganske særlig under Krigen i Zululandet i 1888. Efter herpaa i nogle Aar at have forrettet Tjeneste i Staben hos Guvernøren paa Malta fik han i 1895, i Ashantifelttoget, Kommandoen over de indfødte Tropper. Efter Felttoget udnævntes han til Oberstløjtnant. I 1896—97 deltog han med Udmærkelse i Matabelekrigen og forfremmedes straks efter Krigen til Oberst og Chef for 5. Garde-Drageonregiment.

Under Boerkrigen gjorde B.-P. sig i høj Grad populær i England ved sit tapre Forsvar af Mafeking. Det varede 7 Maaneder, inden engelske Tropper kunde naa frem og undsætte denne By, og dog udholdt

den under hans Kommando Belejringen i hele denne Ventetid. Til Belønning udnævntes B.-P. til General.

I 1910 afsluttede B.-P. sin militære Løbebane som Generalinspektør for Rytteriet og traadte ud af aktiv Tjeneste for at kunne anvende hele sin Tid paa Spejderbevægelsen.

Overs.

Mine Oplevelser som Spion.

Det er vanskeligt i Fredstid at skrive om Ting som: Spioner og Spionering. Nu, Krigen er i Gang, og disse evig hudflettede Pariaers Arbejdsmetoder daglig afsløres, kan det ikke skade, at der kastes lidt mere Lys over Spørgsmaalet, og jeg skal da her fortælle om nogle af mine egne Oplevelser som Spion.

Det er gaaet med Spioner som med Spøgelser. Det er ligesom om Folk har haft paa Fornemmelsen, at de eksisterede, men de har alligevel ikke rigtig villet tro paa det — de aldrig har set, nogen, og kun ganske enkelte har mødt Folk, der virkelig havde nogen førstehaands Kendskab til dem. Om Spioner kan jeg imidlertid tale med af personlig Erfaring, og jeg indestaar for, at de eksisterer, i et meget stort Antal oven i Købet, og det ikke alene i England, men i hver eneste Krog af Europa.

Det er en kendt Sag, at en eller anden sagte, uforklarlig Banken kan faa Folk med svagelige Ner-

ver til at fare sammen i Rædsel, og at et Skab, der giver sig til at knirke ved Midnatstide, eller en hvilken som helst anden Ting, der forekommer ufattelig, kan frembringe akkurat den samme Virkning. Saaledes kan man ogsaa træffe Folk, der gyser, blot de hører Tale om en Spion. Han staar for dem som en komplet Bussemand.

Det vil til at begynde med være heldigt at frigøre sig for den almindelige Betragtning, at enhver Spion er den foragtelige og usle Person, som Folk gerne vil gøre ham til. Betegnelsen „Spion“ bruges i Almindelighed i Flæng og uden Forskel paa Personer, og er i daglig Tale gaaet over til at blive et Skældsord. Lad være at Sproget ikke kan undvære et saadant Skældsord, — men hvor Talen er om virkelige Spioner, er den foragtelige Betoning, man giver Ordet, uberettiget. Tjenesten som Spion kan være paataget frivillig (uden Vederlag), ved Kommando (Officerer) eller den kan være betalt, — i alle Tilfælde gør Spionen et Arbejde for sit Land og et Arbejde der, naar det bliver godt udført, er ganske overordentlig betydningsfuldt for Landet. Dertil er han stadig udsat for at blive grebet, og dette er i Fredstid ensbetydende med meget haarde Fængselsstraffe og under Krig med Hængning.

Anderledes stiller Sagen sig overfor Forræderen, den Spion, der sælger sit eget Lands Hemmeligheder for Penge. Om ham er der ikke ét godt Ord

at sige. Vi er Gudskelov ikke plagede meget med den Slags Folk i England, men vi har dog i Syd-Afrika oplevet et sørgeligt Eksempel paa, at der hos os findes saadanne Folk.

Spionernes Organisation.

I det følgende har jeg foretrukket at benytte Betegnelserne „Efterretningsmand“ eller „militær Agent“ i Stedet for „Spion“. Med militære Formaal for Øje kan disse Agenter deles i:

1, *Strategiske og diplomatiske Efterretningsmænd.*

Disse har i Fredstid den Opgave at undersøge politiske og militære Forhold i alle Lande, der kan tænkes at være eget Land fjendtligt sindede, og under en Krig udvides denne Opgave til at anstifte politisk Ufred, etablere Strejker og organisere Oprørsbevægelser, — (Man har i denne Krig set saadanne Forsøg gjort baade i Ægypten, Indien og Syd-Afrika) — altsammen med det Formaal at skabe indre Splid og Forvirring og om muligt binde nogle af Fjendens Tropper til Oprørsstedet.

2. *Taktiske sø- eller landmilitære Efterretningsmænd.*

Disse undersøger alle militærtekniske Enkeltheder, interesserer sig for Nyheder paa Vaabenfabrikationens og Udrustningens Omraade, samt rekog-

noscerer Fremrykningslinier, Stillinger og Terrainhindringer i de Lande, hvor der kan være Tale om, at man vil gøre Indfald. De faar senere — naar Angrebsplanen er lagt — den Opgave at træffe alle Forberedelser, der kan lette Invasionen, som f. Eks. at anlægge Betonfundamenter til Artilleristandpladser; at sørge for Materiel til nye Broer, hvor disse af Fjenden kan ventes afbrudte,*) samt for at der træffes Forberedelser til Afbrydning af saadanne Broer, som det er af Vigtighed for Fjenden at bevare. ...

3. *Feltspioner.* Disse optræder i Krigstid som Spejdere i Forklædning, og deres Opgave er at udspjede fjendtlige Stillinger, at skaffe at vide, hvordan de holdes besat, i Tide at melde om fjendtlige Troppekoncentrationer og alt, hvad der iøvrigt er af Betydning og kan lette Arbejdet for egen Hær. Blandt disse træffer man baade forklædte Officerer og bosciddende Spioner.

Alle de her nævnte Opgaver fordeles igen paa Agenter af alle Grader og Klasser, lige fra Gesandterne og deres Attachéer og ned til den lønnede Efterretningsmand.

*) Det fortælles, at 2 Timer efter at de tyske Tropper i August 1914 ankom til Visé — hvor Belgierne som bekendt havde brudt Broen af efter sig — rullede et tysk Tog op med Materiel til en ny Bro, fiks og færdig, lige til at stille op det paagældende Sted.

Strategiske Efterretningsmænd.

Den forberedende politiske og strategiske Under-søgelse, som Tyskerne har foretaget inden den nu-værende Krig, har ikke faaet den Sukces, man skulde have ventet af et System, der er saa fortræffeligt iscenesat. Med de enorme Summer, der har været anvendt paa Spionering, skulde den tyske Generalstab kunne have sikret sig Assistance af Folk i højere Livsstillinger. De vilde have været i Stand til at grade den politiske Atmosfære umiddelbart før Kri-sen bedre end dens nuværende Agenter formaaede det.

Disses Forsøg paa i det kritiske Øjeblik at faa arrangeret Strejker i England fandt absolut ingen Genklang her. De havde gjort sig store Tanker om Virkningerne af deres Forsøg paa at ophidse den muhamedanske Befolkning baade i Ægypten og In-dien, men de havde gjort Regnestykket op uden at kende tilstrækkeligt til Østen og Østens Følelse for England og Tyskland — ganske særlig for Tyskland.

De betragtede det som givet, at det irske Spørgs-maal vilde ende med en Borgerkrig, der vilde binde en stor Del af vore Expeditionstropper og hindre deres Anvendelse andetsteds.

De havde ikke tænkt sig Muligheden af, at Boere og Englændere kunde arbejde Haand i Haand nede i

Syd Afrika. De havde ikke troet, at de engelske Tropper her kunde tages bort, og endnu mindre forudset, at Syd-Afrika vilde sende sit eget Kontingent mod Tysklands Afrika-Kolonier. saaledes at de nævnte, regulære Tropper helt kunde trækkes hjem til Forstærkning af Hæren i England.

De bildte sig ind, at vore oversøiske Besiddelser var for svagt rustede til at kunne være til nogen Nytte; de havde ikke et Øjeblik tænkt paa, at Englands Ungdom i Ti-Tusinder vilde ile til Fanerne, at den Omstændighed, at Englænderens Sport og hans Nationalkarakter paa Forhaand gør ham saa ypperligt egnet til Soldat, vilde tillade Landet op af Jorden at stampe den ene Hær efter den anden, efter at Krigen var begyndt.

Alt dette kunde have været opdaget forinden, hvis Tyskerne havde benyttet sig af Efterretningsmænd paa et højere socialt Standpunkt og Dannelsestrin.

Taktiske Efterretningsmænd.

Disses Arbejde bestaar, som tidligere nævnt, foruden i at undersøge Landets Forsvarsberedskab med Hensyn til Kampstyrke, Udrustning og Vaabenfærdighed ogsaa i at rekognoscere de sandsynlige Slagmarker og træffe Forberedelser her.

Tyskerne har i denne Krig anvendt nogle store

Morterer, hvis Granater vore Soldater har givet Øgenavnet: „Sorte Marie“ efter de tætte Røgskyer, de udsender, naar de eksploderer. Disse Kanoner kan kun bruges, hvor de kan opstilles paa et meget stærkt Betonfundament. Som Følge heraf har Tyskerne sørget for at anlægge saadanne Fundamenter alle Steder, hvor de har ment at kunne faa Brug for dem. Dette er sket baade i Belgien og i Frankrig, og da Fundamenterne er bygget i Fredstid, er Nedlægningen af dem naturligtvis sket i al Hemmelighed. For at undgaa Mistanke har man ladet en Tysker købe eller forpagte den Gaard, man vilde bygge paa, og naar der er gaaet nogen Tid, har Manden saa ladet lægge Grunden til en ny Lade eller lignende — hvis det har været i Nærheden af en By til en Fabrik — og naar dette har været i Orden, er der ovenover Fundamentet blevet rejst en Bygning af lettere Konstruktion.

Der har tilsyneladende ikke været noget mærkeligt heri, og der skal være opført ikke faa af den Slags Bygninger, inden Krigen brød ud. Det eneste, Tropperne havde at gøre, naar de ankom til Stedet, var altsaa at rive Bygningerne ned — et Arbejde, som næppe har kostet dem stor Anstrængelse — saa stod Kanonstandpladserne der fiks og færdige.

For nogle Aar siden modtog Krigsministeriet Meddelelse om, at en fremmed Magt var ved at bygge

Kanonstandpladser i en Stilling, som ikke tidligere havde været anset for at have nogen militær Værdi.

Jeg fik Ordre til at undersøge, hvorvidt Meldingen var rigtig. Selvfølgelig kunde det ikke gaa at tage af Sted i Uniform, det vilde straks have vakt Mistanke, jeg vilde ikke have faaet noget at se, og efter al Sandsynlighed var jeg blevet arresteret som Spion. Jeg indlogerede mig derfor hos en venlig Landmand i Nabolaget. Der var i Overflod af Agerhøns og Snepper, og følgelig lejede jeg Jagten og strejfede om i Egnen med min Bøsse fra Morgen til Aften. Jeg søgte herunder at faa et almindeligt Overblik over Terrainet og at tænke mig til hvilke Stillinger, der bedst egnede sig til Opstilling af Artilleri, og da jeg havde gjort det, lagde jeg Vejen om over de Højder, som jeg havde mærket mig, for at se, om der skulde være nogle Agerhøns (eller andet af Interesse). Paa den Maade fandt jeg meget snart hvad jeg søgte: Officerer, der tog Vinkler og maalte op og Haandværkere, der slog Pløkke i Jorden og afmærkede Liner. Det var ikke til at tage Fejl af.

Jeg passerede dem med Bøsse og Hund, og de værdigede mig ikke et Blik, men fra de omliggende Højder fulgte jeg enhver af deres Bevægelser.

Naar de gik til Spisning eller vendte tilbage til deres Logi efter endt Dagværk, jagede jeg videre paa deres Revier og blev Vildttasken ikke særlig fuld paa de Ture, saa fik jeg dog samlet en anselig Bunke

Tegninger og taget nogle Maal af de Skyttegravs-anlæg og Kanonstandpladser, som de havde udstukket paa Jorden.

Saaledes kom vi allerede i Besiddelse af Planerne over disse Anlæg nogle faa Dage efter at deres Opførelse var begyndt, og om end de sidenhen plantede Træer paa alle Skraaningerne og opførte Bygninger paa saadanne Steder, at de skjulte Forterne, saa vidste vi nøjagtigt hvor de laa, og hvor store og stærke de var.

Denne Træplantning for at skjule Fæstningsanlæg kan for Resten undertiden virke ganske imod sin Hensigt. Dette var for Eksempel Tilfældet ved Tsingtau, der nu er erobret af de forenede japanske og britiske Styrker. Da jeg udforskede denne Fæstning, faldt det mig overordentlig let at finde Anlæg-gene, fordi der var Nyplantninger i deres umiddelbare Nærhed. Der fandtes nemlig ingen naturlig Skovvækst i hele Nabolaget.

Bosiddende Spioner.

Disse Spioner nedsætter sig som Regel for en lang Aarrække i det Land, hvor de har deres Operationsfelt. Nogle enkelte af dem er Folk i høje sociale Stillinger, og det er som Regel Folk, der er kommet til Penge, og nu ønsker at blive dekorerede

eller høste Anerkendelse paa anden Maade. Men Hovedparten af de bosiddende Spioner er af mere underordnet Betydning og hører alle til den fast lønnede Spionklasse.

Disse Spioners Opgave er at optræde som Agenter, at modtage og viderebesørge alle hemmelige Ordre til de omrejsende Spioner og besørge disses Rapporter indsendt til Hovedkvarteret. Det tyske Efterretningsvæsen betegner dem træffende med Øgenavnet „Post-Kasser“. De søger ogsaa paa egen Haand at skaffe sig Oplysninger af enhver Art, som de lader gaa videre hjem.

En af disse Spioner, Steinbauer, var for nogle Aar siden en af „Hoved Post-Kasserne“ i England. Han var attacheret Kejser Wilhelms Stab, da Kejseren sidste Gang aflagde Besøg her i Landet og som vor Konges Gæst overværede Afsløringen af Mindesmærket for Dronning Victoria.

Steinbauer blev opdaget, da en af hans Agenter, som man havde passet paa i 3 Aar, arresteredes og kom for Retten i London. De tyske Spioners Arbejdsmetoder blev yderligere fastslaaede ved Karl Ernsts Sag, der ledte til Afsløringen af Folk som Schröder, Gressa, Klare og flere andre.

En tidligere tysk Officer, Carl Lody, blev for nylig skudt i London for under Krigen at have sendt Oplysninger om vor Flaade til Tyskland. Carl Lody var bleven fulgt i lang Tid, og hans Korrespondance blev

aabnet af det Politi, der særlig har til Opgave at modvirke Spionvirksomheden, og Krigsministeriet var saaledes længe inden hans Arrestation underrettet om de Oplysninger, han sendte Tyskland.

Der er sikkert ogsaa mange, der endnu husker Tilfældet — Dr. Karl Graves. Denne Tysker blev grebet for Spioneri i Skotland og dømt til 18 Maaneders Fængsel, men han blev kort efter løsladt, uden at man fik nogen officiel Forklaring paa hvorfor. Han har siden skrevet en Bog om, hvad han har udrettet,*) og det er interessant at lægge Mærke til, at hans Korrespondance med det tyske Efterretningsvæsen afsendtes og modtoges i Konvolutter, der var forsynet med Navnet „Burroughs and Wellcome“, det kendte Apotekerfirma. Han udgav sig selv for Læge og sendte sine Breve gennem en Hotelvært i Brüssel eller en Modeforretning i Paris, medens han selv fik sine Breve via København gennem en lille, obscur Tobaksforretning i London.

Et af disse Breve gik forkert, fordi der var skrevet et galt Forbogstav foran hans Navn. Postvæsenet sendte det tilbage til Burroughs and Wellcome, der aabnede Konvolutten og fandt et tysk Brev med Banknoter. Det fremgik af Brevet, at Pengene var en Betaling for udførte Tjenester. Dette rettede

*) Bogen er udkommet paa Dansk paa Erslev & Hasselbalchs Forlag.

Mistanken mod Graves. Han blev iagttaget og slutte-
lig arresteret.

Han fortæller selv, at det begyndte at gaa op for ham, at man var paa Sporet af ham, da han en Dag ved Hjemkomsten lagde Mærke til, at nogle Klæder, som han havde efterladt paa en Stol, ikke laa nøjagtigt, som da han forlod dem. Da han spurgte sin Værtinde, om der havde været nogen i Lejligheden, erklærede hun synlig forvirret, at der umuligt kunde have været nogen fremmed. Graves spurgte saa, om Skrædderen da ikke havde været der. — Jo — Værtinden maatte indrømme det, men da han en Time eller to senere ringede sin Skrædder op, erklærede denne bestemt, at han overhovedet ikke havde været i Huset. — Det var indlysende, at hans Bevægelser blev fulgt.

Bevidstheden om, at man iagttages uden at man ved af hvem, skal nok give et Sæt i En, kan jeg forsikre Dem, — og især naar man ved, at man er skyldig.

Jeg har oplevet denne Følelse mere end en Gang, da jeg selv har været beskæftiget med den Slags Udspejdning i Fredstid.

Militære Agenter.

Det er i Regelen vanskeligt at finde almindelige Spioner, der har tilstrækkelige Kundskaber

til at være til nogen Nytte, hvor det drejer sig om at opspore sø- eller landmilitære tekniske Enkeltheder.

Følgeligt er man ofte henvist til at lade denne Udforskning foretage af Officerer.

Der er imidlertid den Hage ved Anvendelsen af Officerer — og det gælder ganske særlig de tyske — at det ikke er let blandt dem at finde Folk, der er tilstrækkelig gode Skuespillere eller forstaar at forklæde sig saa godt, at deres Udseende ikke vækker Mistanke.

Der er en Masse tyske Officerer, der har gæstet vore Kyster i de sidste Aar, men de er i Almindelighed blevet opdagede, iagttagede og fulgt hvert Skridt, de gik, og af de Veje, de har fulgt paa deres Rekognosceringer, har det været let at slutte sig til, hvad deres Planer gik ud paa.

Jeg kan huske, hvorledes et saadant Selskab kørte i Automobil gennem Kent — som det hed sig — for at se paa gamle romerske Ruiner. Et Sted spurgte de en Proprietær, om han ikke kunde opgive dem den nøjagtige Beliggenhed af nogle af disse Ruiner, og da Proprietæren beklagede, at han ikke havde noget Kort ved Haanden, tog en af „Oldforskerne“ straks et stort Kort frem. Kortet var ikke engelsk, og det gav f. Eks. Oplysninger om Vandforsyningen paa Egnen, noget vi ikke plejer at anføre paa vore Generalstabskort.

Handels-Spioner.

Udover de forskellige Former for Spioneri, jeg allerede har nævnt, har Tyskerne ogsaa praktiseret et fuldstændig commercielt i System sat Spioneri. Unge Tyskere har ladet sig ansætte i britiske Forretnings-huse uden Gage — „for at lære Sproget“. De har sørget for at lære en hel Del mere end Sproget og har tilegnet sig Forretningshemmeligheder og -principper, som er blevet udnyttet i deres eget Land. Det commercielle Spioneri har sin Betydning deri, at den commercielle Krig er den, der ligger til Grund for Tysklands Forberedelser til den militære Krig.

Tysklands Invasionsplaner.

De enorme Summer, Tyskland gennem Aar har udgivet til sit Efterretningsvæsen, har ført til Oprettelsen af et Slags internationalt Spionefterretningsbureau, der har sit Sæde i Belgien. Bureauets Folk bestod tidligere for Størstedelen af Tysk-Amerikanere og de blev udmærket betalt for de Efterretninger, de skaffede. Vilde man have Planerne over et nyt Fort, vilde man kende Dimensionerne af et nyt Skib eller Rækkevidden af en ny Kanon, behøvede man blot at henvende sig til Bureauet og sige: Vil De give mig

de og de Oplysninger, de skal faa saa og saa meget for det, saa modtog man i Løbet af ganske kort Tid helt gode Oplysninger om det, man ønskede. Foregav man at være Amerikaner, kunde man samtidig faa en Del mindre, men nyttige Oplysninger uden saa meget som at give en Cent for det.

Ved at komme i Berøring med disse Folk kom jeg under Vejr med en af de Planer, som Tyskerne tænkte sig at gaa frem efter ved et Indfald i England, og tilfældigvis synes denne at kaste noget Lys over den Fremfærd, Tyskerne i Øjeblikket viser overfor Landets fredelige Indvaanere og Folk, der intet har med de militære Operationer at gøre.

Tyskernes Tanke var dengang, — det er nu en seks Aar siden — at de til enhver Tid i Løbet af nogle Timer kunde spærre for al Færdsel igennem Kanalen ved Hjælp af Miner og Undervandsbaade og saaledes lukke vor Hjemmeflaade inde ved Spithead og Portland.

Naar Strædet ved Dover paa den Maade var lukket, vilde det være en let Sag for dem at sende en Troppstyrke over Nordsøen og landsætte den enten i East Anglia eller, som Planen her gaar ud paa, i Yorkshire. De havde ved Nordsøen ni Indskibningspladser med Piere og Platforme lige rede til Brug, og Staallægtere laa klar til at bruges ved Udslibning.

De havde i Aar igennem gjort Optegnelser om Vejret og var kommet til det Resultat, at den 13.

Juli gennemsnitlig byder paa det fineste Vejr i Aaret. Men paa den anden Side vilde de helst indrette det saaledes, at Overfaldet faldt i en Bankferie, hvor Jernbaner og Dampskibe er overfyldte og Samfærdselsmidlerne i det hele ikke virker normalt. Den Bankferie, der faldt den 13. Juli nærmest, vilde efter al Sandsynlighed blive den i Begyndelsen af August. Det var en Kæde af sammenfaldende Omstændigheder, der fik den nuværende Krig til at bryde ud netop paa det Tidspunkt.

De i England boende Spioner skulde skære alle Telefon- og Telegrafledninger over og, hvor det var muligt, sprænge vigtige Broer og Tunneler i Luften. Det gjaldt om at lægge Trafikken alle Hindringer i Vejen og skabe den størst mulige Forvirring.

Landsætningen af Tropper paa Kysten af Yorkshire var baseret paa følgende:

Tyskerne betragtede ikke London som Englands strategiske Hovedstad. Denne ansaa de snarere for at ligge i de store Industricentre i det nordlige Midt-England, hvor ikke seks, men fjorten Millioner Mennesker lever tæt op af hinanden i talrige Byer og Købstæder, hvor den ene By saa at sige gaar over i den anden.

Deres Tanke var den, at naar de blot kunde kaste en Hær paa 90,000 Mand ind i Leeds, Sheffield, Halifax, Manchester og Liverpool uden at støde paa større Modstand i de første Par Timer, saa skulde de nok

være i Stand til at sætte sig saa fast, at der skulde en anseligt Styrke til at drive dem ud igen.

Havde de en Uges Proviant med sig og inddrev de alle de Forsyninger, de kunde, paa Stedet, vilde de have nok til at holde ud et anseligt Spand af Tid. Deres første Handling vilde være at drive alle Indbyggerne — Mænd, Kvinder og Børn — ud af Nabolaget og lægge samtlige Byer øde. Paa denne Maade vilde i Løbet af nogle Timer fjorten Millioner Mennesker være husvilde og sultende sprede sig over Landet — en Katastrofe som vilde kræve en betydelig Styrke, om den skulde afhjælpes, en Foranstaltning, der vilde betyde en fuldstændig Sprængning af vore Oplag af Levnedsmidler og en komplet Ødelæggelse af Landets Forretningsliv.

Østkysten af Yorkshire mellem Humber og Scarborough er som indrettet til et saadant Foretagende. Kysten selv giver paa en Strækning af flere miles fortrinlige Landsætningsforhold, medens Landet indenfor er aabent og beskyttes ind imod Landets Indre af et halvcirkelformet Højdedrag, som vilde være meget let at holde for den Styrke, der skulde dække Landsætningen, idet Stillingens venstre Flanke har en naturlig Dækning i Humber, medens højre Flanke dækkes af Tee.

Saaledes saa deres Plan ud for en fem seks Aar siden, inden vor Flaadebasis var blevet flyttet nordpaa, og det hele var baseret paa de omhyggelige Un-

dersøgelser, deres Spioner havde foretaget paa Stedet. Hvis Tyskland havde erklæret Krig den Gang er det muligt, at vor Flaade ikke havde kunnet forstyrre deres Troppeoverførsler noget videre. Det er jo en Selvfølge at hele den tyske Kampflaade vilde have dækket Transportens Flanke.

I første Øjeblik synes denne Plan mig saa fantastisk, at jeg ikke vilde tro paa den, men ved at tale med tyske Officerer om den har jeg maattet erkende, at disse betragtede den som fuldtud gennemførlig. De gik endogsaa videre i deres Betragtninger over den Brug, de kunde tænke sig at gøre af den civile Befolkning, og lod den Brutalitet, de nu lægger for Dagen, skimte igennem ved at erklære, at de sandelig ikke vilde tage med Fløjelshandsker paa deres Modstandere under en Krig. Om fornødent skulde de gøre sig forstaaelige overfor den civile Befolkning ved at skyde den ned, og den skulde hurtigt lære, at det var Alvor og om ikke godvilligt saa tvungent komme til at levere, hvad der blev forlangt.

Videre Undersøgelser viste, at alle Arrangementer ved en Indskibning var fuldstændig planlagt og forberedt. Der laa til ethvert Tidspunkt Dampere nok i de paagældende Havne, tilstrækkelige til at føre en endnu større Styrke end den paatænkte over Nord-søen, og de fornødne Tropper kunde, uden at det vakte større Opsigt, mobiliseres i Nabolaget af Havnene — blot under Paaskud af Manøvrer.

Jeg holdt i sin Tid et Foredrag om dette Emne for mine Officerer. Rent tilfældigt fik Bladene fat i Sagen, og denne Omstændighed viste maaske mere end noget andet, at det var et ømt Punkt, der var blevet berørt. Ti det var ikke nok med at Krigsministeren i Underhuset blev bombarderet med Forespørgsler i denne Anledning, jeg modtog selv det ene Brev efter det andet fra Tyskere — høje og lave —, der skældte mig Huden fuld. — En af dem endte sit Brev med at sige: Hvis De bilder Dem ind, at De kan skræmme os fra at komme, saa tager De meget Fejl.

Paagribelse af Spioner.

Jeg har en Tid haft til Opgave at paagribe fjendtlige Spioner, og hvad jeg lærte under denne Periode, faar mig til at tro, at der ikke gives nogen bedre Uddannelse for en vordende Spion end denne Beskæftigelse.

Jeg havde netop været saa heldig at fange tre og blev i denne Anledning komplimenteret af en af de ældre Officerer i den kommanderende Generals Stab, da vi en Dag Side om Side red hjem fra en større Tropperevu. „Sig mig, hvorledes bærer De Dem egentlig ad med at fange en Spion,“ spurgte han. Jeg fortalte ham noget om vore Fremgangsmaader og

endte med at erklære, at Heldet spillede en ikke ringe Rolle.

Vi red videre i Skridt. Vejen fra Revupladsen var helt opfyldt af Køretøjer, der vendte tilbage til Byen. Lige foran os kørte en aaben Droske med en turistklædt Herre. Jeg gjorde min Ledsager opmærksom paa ham og bemærkede, at dette for Eksempel var en af den Slags Folk, som jeg skulde holde et Øje med. Jeg vilde nu i Ro og Mag følge ham, til jeg havde fundet ud af, hvor han boede, og saa snarest give en Opdager Ordre til at følge hans Bevægelser.

Vi red ret tæt ved Vognen og kunde se, at Turisten læste i en Fremmedfører og studerede et Kort over nogle Fæstningsværker, som vi netop passerede. Da vi var kommet lige ud for disse, raabte Manden pludselig op til Kusken, at han skulde holde, mens han tændte en Cigaret. Kusken standsede og vi tog vore Heste op. Efter at Manden havde forvisset sig om, at Kusken ikke saa sig om, trak han i en Fart et Fotografiapparat frem under en Rygsæk, der laa paa Sædet foran ham og snappede et Billede af Indgangen til et nyt Ammunitions Magasin, der lige var blevet opført til Flaaden. Et Øjeblik efter var Fotografiapparatet gemt og Cigaretten tændt og Kusken fik Ordre til at køre videre.

Vi fulgte nu lige efter Vognen til vi i det fjerne fik Øje paa en Politibetjent. Saa red jeg i Forvejen og gav Betjenten Ordre til at stoppe Vognen og

forlange at se Mandens Tilladelse til at fotografere. Han havde naturligvis ingen. Kameraet blev taget fra ham og Ejerens Navn og Adresse opnoteredes „af Hensyn til de videre Skridt i Sagen“.

Desværre var vi dengang — det er nu mange Aar siden — meget uheldigt stillede med Hensyn til Love, der tillod at arrestere og straffe Spioner. Det eneste, man egentlig havde Lov til, var at konfiskere deres Kameraer.

„De videre Skridt i Sagen“ vilde iøvrigt — selv om man havde kunnet gøre noget — i dette Tilfælde have været overflødige, ti den mistænkte Herre foretrak samme Aften at tage Billetten til Fastlandet.

Pudsigt nok faldt det mig bagefter vanskeligt at ovebevise min Ven ved Staben om, at det hele ikke var iscenesat for hans private Fornøjelse.

Felt-Spioner.

Det er vanskeligt nøjagtigt at paapege, hvor Spionens Virksomhed under en Krig hører op og hvor Spejderens begynder. — De to supplerer hinanden og Forskellen paa dem er nærmest kun den, at Spionen optræder i Forklædning.

Spejderen er en Mand alle ser op til. — Den Snedighed, han har lagt for Dagen under et Patruljeridt, er sikker paa at finde Beundrere, hvor den bliver

omtalt, han er dristig, raadsnar og tapper — men det gælder altsammen kun saa længe, han har sin Uniform paa. Gaar han et Skridt videre, ifører han sig Forklædning, fordi han mener at kunne opnaa mere paa denne Maade, saa ser man ned paa ham som en „foragtelig Spion“, skønt det er vitterligt, at han løber betydelig større Risiko ved at klæde sig ud. Der forekommer mig ikke at være megen Mening i dette.

En dygtig Spion kan gøre sit Land uvurderlige Tjenester, og naar han kan det, saa maa der ogsaa — ligegyldigt hvilket Land han tilhører — være noget ved ham, og han har i lige saa høj Grad som den uniformerede Spejder Krav paa Anerkendelse.

Vor Hær gør ikke nogen meget udstrakt Brug af Feltspioner. Vi er i den Retning et betydeligt Skridt bag andre Nationer. Alene den Omstændighed, at de fleste Lande har Dødsstraf for Spioneri under Krig, skulde synes tilstrækkeligt Bevis for den Gêne, Spionerne er til for Modstanderen.

Jeg havde under Matabelekrigen en brilliant indfødt Feltspion, der hed Jan Grootboom, og jeg skal fortælle om en af de Oplevelser, vi havde sammen.

Jan var født Zulu. Han havde levet meget sammen med hvide, var Jæger og Fører og havde efterhaanden anlagt sig fuldstændig europæisk Paaklædning og talte udmærket engelsk, men indenfor denne civiliserede Skal var han forslagen og snu som nogen af hans Race.

Naar vi skulde have noget at vide om Matabelerne, kunde det aldrig nytte at sende Folk ud i større Antal, det vakte straks Opmærksomhed, og Følgen var, at man intet fik at vide. Men gik man alene ud med en Mand som Jan, saa kunde man gaa lige igennem deres Linier og ligge skjult saa at sige midt imellem dem, hvor man kunde se, hvad de foretog sig, hvor mange de var, hvorledes det stod til med deres Forraad, og hvor de havde deres Kvinder og Kvæg.

Paa det Tidspunkt, jeg taler om, gik der ikke en Nat uden vi var ude paa Snigpatrulje sammen. Nat-ten gik med at snige sig frem til Fjendens Stillinger og ved det første Dagry gjorde man saa sine Iagttagelser. Det var imidlertid umuligt at foretage disse Ture, uden at efterlade sig Fodaftryk og Spor, noget der ikke længe undgik deres Spejderes skarpe Blik og meget snart underrettede dem om, at de blev iagttagne, og følgelig passede de paa som Smede for at faa fat i os.

En Nat var Jan og jeg redet ud i Nærheden af en af de fjendtlige Lejre. Vi var ikke paa det rene med dens nøjagtige Beliggenhed og var derfor siddet af Hestene for at afvente Dagens Komme.

Matabelerne plejede en Time før Solopgang at tænde Ild til Kogning af Morgenmaden. Naar man af Baalene havde set, hvor Lejren laa, var Metoden den, at man flyttede sig, til man havde fundet et Sted, hvor man kunde ligge skjult og holde Øje med Lejren, naar det blev lyst.